

5. Isidorova smrt. »Nihil obstat« Svetega sedeža

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Nov. 2020

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Pri maši 14. februarja 1943 je ustanovitelj prejel žarek razsvetljenja. Sredi njegove negotovosti ga je Gospod nagnil k temu, da vzpostavi duhovniško družbo, v katero bi bili vključeni

laiki, ki so se pripravljali na duhovniško posvečenje. Na ta način bi lahko bili inkardinirani vanjo *ad titulum Societatis* (z naslovom služenja *družbi*), ne da bi prenehali pripadati Opus Dei. Skupaj s to rešitvijo mu je **prišla**^[1] – to besedo sam uporablja – vidna podoba križa sredi sveta; križa, ki se s svojimi vejami dotika skrajnih meja zemeljske oble ter naznanja in vodi načrt za zveličanje človeštva.^[2] Ta križ je tudi simbol skupnega duhovništva vseh vernikov. Iz vrst vernikov Opus Dei bodo prihajali duhovniki, sveti Kristusovi služabniki. Še več, v tej simboliki se navdihuje pečat Dela: krog, v katerega je vrisan križ. In povrhu tega je mašnik kot dar prejel tudi celotno ime te nove stvaritve: Duhovniška družba svetega Križa.

Ime družbe je Jožefmarija tolmačil z mislijo, da **je Jezus hotel svojo zgradbo okronati s svojim**

presvetim Križem^[3] – ne zato, da bi opozarjal na muke, marveč da bi razglasil zmago nad trpljenjem in smrtjo. Le nekaj mesecev poprej, oktobra 1942, je z vso gotovostjo zapisal, da **nevšečnosti, ki jih prenašamo iz ljubezni do Boga, vedno obrodijo sad.**^[4] V

Gospodovem zastonjskem dejanju, s katerim mu je v kapeli centra Jorge Manrique ponudil rešitev za bodoče duhovnike, je videl izpolnitev nečesa, kar je slutil kot sad nasprotovanj, ki so se začela leta 1941 v Barceloni.

Napadi na Delo so se nadaljevali. Zdelo se je, da stiske in ponižanja ne ponehajo in da se z Gospodovega križa neprestano lomijo drobne trske trpljenja, ki jih je Jožefmarija z radostjo sprejemal v svoji duši. Ta nerazumevanja ga niso prestrašila, ker je v njih videl »nadnaravno razsežnost«, kakor potrebo naše duše, kakor potrebo našega zemeljskega življenja. **To se mora**

dogajati, je govoril, kajti zame je dan brez križa kakor dan brez Boga.^[5]

Duševne bolečine – neprijetnosti in obrekovanja – so takrat pripomogle h kovanju značaja, k potrpežljivosti in prečiščenju namenov v članih Opus Dei. Spremljal jih je tudi porast apostolskega dela. Tem tegobam je bilo treba prišteti še telesne muke. Namreč tako kot je v tridesetih letih Jožefmarija po madridskih bolnišnicah prosjačil za trpljenje, da bi s to valuto poplačal za jamstvo in razvoj Opus Dei, tako mu tudi sedaj bolnikov ni manjkalo.^[6] V bolnikih je videl »zaklad Dela« in v njihovem trpljenju božjo »nežnost«. Odkar je 14. februarja Gospod okronal Delo s križem, je ustanovitelj, razmišljujoč z nadnaravno logiko, govoril: ***Ker pripadamo svetemu Križu, nam križev nikdar ne manjka.***^[7] Bolezni, revščina, krivice, trpljenje so bili zveličavna senca, ki jo je sveti križ

metal na razbolelo človeštvo, da bi ga prečistil in odrešil. Kdor se ne zadrži ob premišljevanju te resnice, ne bo zmogel dospeti niti do praga skrivnosti križanega Kristusa, ki je skrivnost križa. Kot otrok je tudi Jožefmarija ni razumel, dokler ni odet v Kristusova čustva prodril v doumevanje božjega otroštva v odnosu do našega Očeta Boga.

Le kako naj bi potem Delo v tem zgodovinskem trenutku bilo brez molitve bolnikov, brez njihovega trpljenja? Prvi je bil Chiqui. Nato mu je sledil Isidoro.

José María Hernández Garnica (Chiqui) je zbolel julija 1940.

Pomanjkanje, ki ga je prestajal med vojno, zapor v Madridu in trd jetniški režim v Valenciji so verjetno doprinesli k njegovi bolezni.

Naslednji mesec je stanje postalo zaskrbljujoče. Oče je spremljal potek njegove bolezni, tudi kadar je moral

oditi iz Madrida. **Treba je poskrbeti za Chiquija**, sporoča v pismu na začetku avgusta.^[8] Dva dni pozneje pa: **Upam, da tisto, kar ima Chiqui, ni kaj hujšega. Mu je že bolje?**^[9] V resnici je res šlo za nekaj hujšega. Le nekaj dni zatem je visel med življenjem in smrtjo. »Nisem siguren, ali veš,« je dva tedna pozneje Isidoro pisal nekemu drugemu članu Dela, »da je Chiqui zelo dobro prestal operacijo. Odstranili so mu eno ledvico. Stanje je bilo resnejše, kot so na začetku mislili zdravniki, vendar mu je zdaj že povsem dobro, čeprav še vedno leži v bolnišnici.«^[10]

Kot je videti, se tudi Álvaro ni dobro počutil, saj oče 23. avgusta v pismu sprašuje:

Kako je s Chiquijem?

Álvaro, si šel na pregled k zdravniku?
Prosim!^[11]

In štiri dni pozneje:

Kako napreduje Chiqui?

Je zdravnik pregledal Álvara?^[12]

To se je dogajalo v času, ko je Jožefmarija pripravljala vse potrebno za škofijsko odobritev Dela kot *pobožne zveze*. Vsak korak naprej po cerkvenopravni poti, ki jo je bilo treba prehoditi, je zanj pomenil pravi kalvarijski korak zaradi tolikšnih žrtev, ki jih je prinašal s seboj. In ta primera ni neosnovana, saj se je s podobnimi besedami tisto jesen, leta 1940, obračal na pamplonskega škofa.^[13]

Chiqui je kmalu okreval, z letom 1941 pa se je slabo začel počutiti Isidoro.^[14] Njegovo življenje je bilo tiho, delavno in plodovito. Leta 1940 je Isidoro prebival v majhni sobi zraven kapele Študentskega doma Jenner. Za sobo ne bi mogli reči, da je bila njegova, saj je služila tudi za druge potrebe. Njegova služba v pisarni železniške družbe je

zapolnjevala njegov dan in kot generalni upravitelj Dela je vodil računovodstvo študentskega doma ter drugih centrov. Preselil se je (iz Jennerja je šel najprej v Diego de León, od tam pa v center Villanueva), a v njegovem delu ni bilo prekinitev. Tako je prestal dve leti težkih naporov, v skrajni slabotnosti in s hudimi bolečinami, za katere so zdravniki menili, da so revmatičnega izvora.

Pri prepoznavanju bolezenskih znakov so se ušteli, medtem pa je obolenje neizprosno nadaljevalo svojo pot. V drugi polovici leta 1942 je bolezen zastrašujoče napredovala in očeta je vse bolj skrbelo. Vsake toliko se ta očetovska skrb pojavi kot poizvedovanje v njegovih pismih: ***Kako je Isidoro?*** ali: ***Kako gre Isidoru?***^[15]

Na duhovnih vajah, ki jih je malo pred božičem 1942 vodil oče v centru

Diego de León, je bil Isidoro že zelo bolan. Ko je Jožefmarija nekega dne pri meditaciji pridigal o smrti, je, misleč na tega svojega sina, vsem skupaj v kapeli dejal:

Tebi, sin moj, se ne bo zgodilo, kar se žal dogaja celo med krščanskimi ljudmi: da skušajo bolnikom prikrivati resnost njihovega stanja, da so potem že skoraj nezavestni in ne morejo prejeti zakramentov pri polni prisebnosti. K tebi, sin moj, bo prišel tvoj brat in ti z vso obzirnostjo, a tudi z vso jasnostjo, povedal: Pogledaj, človeško gledano zdravniki pravijo, da ni rešitve. Vendar bomo veliko molili, da bi Gospod hotel narediti čudež. In uporabili bomo tudi vsa človeška sredstva, ki jih premore medicinska znanost.

In tedaj, sin moj, bo tvoj odgovor: *Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi. V Gospodovo hišo pojdemo!*^[16]

Leta 1943 se je bolniku stanje še poslabšalo. Vsak najmanjši gib mu je povzročal tesnoben občutek dušenja. Zaradi bolečin ni mogel spati. Proti jutru je obnemogel zapadal v nekakšen dremež. Skoraj nič ni počival. Pa vendar je z junaškim naporom vstajal točno ob uri. A to ni dolgo trajalo. Ko se je bolezen zaostрила, je obležal v postelji. Šele takrat, ko so simptomi postali očitnejši, je bilo mogoče postaviti diagnozo.^[17]

Bolnika so iz domače postelje premestili v bolnišnico. Toda bolezen je bila neozdravljiva in zdravniki so pacienta odpustili. Pomlad je prebil v Sanatoriju sv. Fernanda, zavedajoč se resnosti svojega zdravstvenega stanja. Oče ga je zelo pogosto obiskoval in določil, naj mu njegovi sinovi izmenično delajo družbo, da bi bil vedno nekdo ob njem. Obiskovalci so zanj pozorno skrbeli, ko je bilo treba zamenjati posteljnino, ga

prestaviti v drug položaj ali mu pomagati pri obrokih (bolnik je trpel neznanske muke, če je poskusil karkoli pogoltniti, in celo pri vsakem požirku tekočine ga je v živo zbolelo, bil pa je tudi povsem brez apetita). Spremljevalci so mu predvsem pomagali opravljati *norme* pobožnosti. Napotek, ki so ga prejeli od očeta, je bil, da morajo z njim ravnati »kakor z relikvijo«. ^[18]_____

Njegov spovednik je bil pater López Ortiz, obhajilo, ki ga je prejemal vsak dan, pa mu je ponavadi prinesel Jožefmarija. Luis Palos – njegov kolega z zaragoške pravne fakultete in brat direktorja Sanatorija sv. Fernanda – je na hodnikih večkrat videl duhovnika, kako je prinašal Najsvetejše. Globoko se mu je vtisnilo v spomin, s kakšno zbranostjo je nosil Gospoda. »Zdelo se je, kakor da se ga dotika. In z nikomer ni spregovoril niti besede, dokler ni odložil liturgičnih oblačil.« ^[19]_____

* * *

Tistega 14. februarja 1943 je bila prva ustanoviteljeva reakcija to, da novico sporoči Álvaru del Portillu. Álvaro je bil ne samo generalni tajnik Opus Dei, ampak je bil za očeta tudi nepogrešljivi sodelavec pri njegovem apostolskem podvigu in njegova desna roka.^[20] Leta 1938 je v Burgosu odkril, da je bil Álvaro globoko predan Bogu.^[21] Pozneje je prišel do gotovosti, da je on skala, na katero se lahko opre, in nekajkrat ga je imenoval *Saxum*.^[22] Bog mu ga je postavil pred oči. Bil je človek, kateremu je zaupal številne nadnaravne pripetljaje, ki jih je bil deležen, na primer tisti božji izrek, ki ga je zaslišal aprila 1941 v Valenciji, ali pa strašno preizkušnjo v La Granji septembra istega leta. Kadar je moral odpotovati iz Madrida, je vodenje Dela prepustil njegovim rokam. Pooblašchal ga je za reševanje kočljivih zadev in obravnavanje

primerov vesti. Nanj se je naslanjal do te mere, da je mogel iz Pamplone sporočiti gospodu Leopoldu:

Ker vem, da vas Álvaro del Portillo obvešča o vseh naših zadevah, sem se skušal vzdržati svoje želje, da vam pišem.^[23]

15. februarja je Jožefmarija Álvara del Portilla iz El Escoriala pripeljal s seboj v Madrid, potem ko mu je predstavil rešitev problema v zvezi z *naslovom*, s katerim naj bi posvečenje prejeli duhovniki Dela. Razložil mu je, kako bodo duhovniški kandidati iz Opus Dei brez spremembe svojega sekularnega položaja lahko opravljali svoje delo v služanju Duhovniški družbi sv. Križa, neločljivo povezani z Opus Dei.

Odgovor na to vprašanje je prejel po božjem navdihu. A s tem še ni bilo vse rešeno. To nadnaravno odkritje je bilo treba vključiti v pravno ureditev Cerkve. Sedaj je bila težava

v tem, kako to golo zamisel odeti v ustrezno obleko. Na prvem mestu se je bilo obvezno treba držati garderobe, ki jo je ponujal *Codex*, se pravi izbrati pravno obliko znotraj togih in omejenih okvirov *Zakonika cerkvenega prava* iz leta 1917, zato da bi se Opus Dei prilegal veljavnim predpisom. Spet se je torej lotil pregledovanja kanonov in obiskovanja svojih svetovalcev. Tako kot v preteklosti so to bili: gospod nuncij, madridski škof, msgr. Calleri z nunciature, semeniški profesor José María Bueno, njegov spovednik García Lahiguera ter msgr. Lauzurica. Ravno ob srečanju s slednjim med njimi je napravil zabeležko, označeno z ***Vitoria, 28. februar 1943***, ki jo načne s temi besedami:

Škoda, da nisem zapisoval dogodkov tega zadnjega obdobja, da bi tako skušal najti formulo, ki bi Delo

dokončno vgradila v kanonski zakonik.^[24]

Obenem je bila madridskemu škofu pri vsej tej zadevi popolnoma jasna ena stvar: da je bilo Delo izstopajoče sekularna organizacija in da je Jožefmarija čutil »silen odpor« do tega, da bi jo pretvoril v redovno ustanovo, saj bi to pomenilo toliko kot izmaličiti njeno naravo.^[25]

Pazljivost in opreznost v ustanoviteljevem ravnanju sta izvirali iz njegovega strahu, da bi se mu pri tej tvegani pravni operaciji izmuznilo kaj, kar bi povzročilo kakršnokoli, tudi najneznatnejše izkrivljenje narave Opus Dei. Tako je z izločanjem različnih pravnih oblik, ki bi jih Duhovniška družba sv. Križa mogla prevzeti, prišel do zaključka, da jo mora po sili razmer spraviti v kalup tako imenovane *družbe skupnega življenja brez zaobljub*, v obliko, ki je bila v *Zakoniku*

opredeljena s pojasnilom, da to »pravzaprav ni red in se tudi njeni člani ne imenujejo redovniki v pravem pomenu besede«. ^[26] Te družbe so dopuščale zelo različne načine življenja in stalno vključitev duhovnikov na osnovi dovoljenja Svetega sedeža.

Konec koncev je bila rešitev v tem, piše ustanovitelj, ***da neko majhno jedro našega Dela, sestavljeno iz duhovnikov in nekaterih laikov v bližnji pripravi na duhovništvo, preoblikujemo v družbo skupnega življenja brez zaobljub, v Duhovniško družbo svetega Križa.***

^[27] Če bi to dosegel, bi rešil dvojno težavo: obvaroval bi sekularno naravo Dela in po drugi strani bi lahko v družbo vključil nove duhovnike *ad titulum Societatis*, s čimer bi zagotovil njihovo popolno razpoložljivost za služenje Opus Dei.

Na ta način je bilo vprašanje inkardinacije zadovoljivo rešeno, to drži; ampak za ceno tega, da je moral, ker ni bilo drugega izhoda, sprejeti pravno obliko, ki ni jasno odsevala pristnega obraza sekularnosti, značilne za Opus Dei.^[28]

Ustanovitelj se je zavedal, da je ta rešitev pomanjkljiva in da je bil k temu koraku prisiljen zaradi okoliščin in cerkvenih kanonov. Kajti – kako je šlo vse to skupaj s *pobožno zvezo*, sestavljeno iz laikov, moških in žensk, ki so predstavljali večji del Opus Dei? Da bi poudaril, da duhovniki Duhovniške družbe sv. Križa niso sestavljali ločenega telesa ter so imeli enoten poklic in življenje s preostalimi člani Opus Dei, je določil, da morajo nujno izhajati iz vrst laikov in da po svojem posvečenju služijo izključno svojim bratom in sestram. Medtem pa glavnina, se pravi laiki, moški in ženske, še naprej ostajajo običajni kristjani pod imenom Opus Dei, ki je

***Duhovniški družbi svetega Križa
pripadajoče, z njo združeno in
neločljivo povezano delo.***^[29]

* * *

V Rimu sta že šest mesecev prebivala dva člana Dela: José Orlandis in Salvador Canals. V Italijo sta odpotovala iz študijskih razlogov, zaradi strokovnega usposabljanja. V tem času sta se spoprijateljila z najrazličnejšimi profesorji in na očetovo priporočilo tudi z uglednimi cerkvenimi dostojanstveniki, da bi jim mogla polagoma predstaviti Opus Dei.^[30] V začetku meseca maja 1943 je imel ustanovitelj že izdelano in cerkvenopravno utemeljeno rešitev za problem, povezan z duhovniki in z njihovo inkardinacijo. Dva tedna preden je v Italijo poslal Álvara del Portilla, jima je pisal:

Naj Jezus blagoslovi moja rimska sinova in ju varuje.

Predraga! K vama prihaja vajin brat Álvaro, ki vama bo v miru povedal veliko stvari. Ne moreta si predstavljati, kako vama zavidam: v srcu hlepim po tem, da bi šel na svoje romanje, da bi videl Petra. Vsakokrat ko o tem razmišljam, po božji milosti začutim še več ljubezni do papeža, če je to sploh mogoče. Bodita zelo rimska. Ne pozabita, da je ključna poteza v fizionomiji naše družine ljubezen in predanost – služenje! – sveti Cerkvi, svetemu očetu in škofom – hierarhiji – v občestvu s Svetim sedežem.

Za to pa je potrebno notranje življenje: molitev, žrtev, veselje, delo. Predvsem pa sinovska ljubezen do naše Matere, svete Marije.^[31]

Ko so bili pripravljene vsi potrebni dokumenti, je bil v soglasju z madridskim škofom določen dan odhoda. Oče in Pedro Casciaro sta Álvaro pospremila do Barcelone, od

tam pa je generalni tajnik 25. maja nadaljeval pot proti Rimu. Med letom se je letalo družbe Ala Littoria, s katerim je potoval, naenkrat znašlo v območju spopadov nad Tirenskim morjem, med angleškimi avioni in italijanskimi vojnimi ladjami. Z veliko mero spretnosti so uspeli pobegniti pred bitko in pristali v Rimu.

Álvaro del Portillo je imel pri sebi predstavitveno pismo madridskega škofa in 4. junija ga je na avdienci sprejel sveti oče Pij XII., ki je pokazal veliko naklonjenost do Dela.^[32]

Meseca junija je v spremstvu Joséja Orlandisa obiskal kardinala La Pumo, prefekta Kongregacije za redovnike, pod katero so spadale *družbe skupnega življenja brez zaobljub*, čeprav njihovi člani niso bili redovniki. Srečal se je tudi z državnim tajnikom kardinalom Maglionejem in z monsinjorjem

Ottavianijem, svetovalcem Svetega
oficija, ter z drugimi bolj ali manj
pomembnimi osebnostmi.^[33]

V pogovorih se je pokazalo, da je bil
predlog med priznanimi kanonisti
dobro sprejet in da mu je bila
naklonjena tudi Kongregacija za
redovnike. Ta je bila navsezadnje
pristojni organ oblasti, ki naj bi
predlagani načrt preučil, četudi je že
to dejstvo sámo nakazovalo, da je
bila ta rešitev precej začasna.

Medtem so se mednarodne razmere
vedno bolj zapletale in povezave med
posameznimi državami so bile vse
slabše. Bilo je pričakovati, da se bodo
zavezniki po zmagi v Afriki izkrkali v
Italiji, zaradi česar bi lahko bili stiki s
Svetim sedežem prekinjeni ali
oteženi. Spričo tega in v želji, da bi iz
Rima kmalu prejel odgovor, je
ustanovitelj sprožil uradni postopek,
ne da bi čakal na Álvarovo vrnitev iz
Italije. Tako je 13. junija zaprosil za
škofijsko vzpostavitev Duhovniške

družbe svetega Križa ter k prošnji priložil njen splošen opis.^[34]___

Jožefmarija si pri napredovanju postopka ni hotel privoščiti niti ene ure zakasnitve. Álvaro del Portillo se je 21. junija vrnil iz Rima in očeta seznanil z zadnjimi novostmi. In 22. junija 1943 se je madridski škof obrnil na kardinala La Pumo, prefekta Kongregacije za redovnike, s prošnjo za *nihil obstat*, se pravi za dovoljenje za vzpostavitev Družbe.

Isidoro je tedaj prestajal poslednje trenutke, le nekaj korakov ga je ločilo od smrti. Potrpežljivo in upajoče je Bogu izročal svoje trpljenje v dolgotrajni in vedri agoniji. Oče mu je podelil bolniško maziljenje.

Isidorovo trpeče telo je postalo ena sama bolečina. Medtem so meseca julija nestrpno pričakovali odgovor iz Rima:

Vse delo bodočih duhovnikov je odvisno od te rešitve, je ustanovitelj

spominjal svoje duhovne otroke. Molim ter spodbujam k molitvi in žrtvam za ta namen, kolikor le morem.

Dela je veliko: vsak dan več. Takojšnje delo naših prvih duhovnikov bo čudovito. Nujno jih potrebujemo!^[35]

Isidoro ni dočakal podelitve *nihil obstat* na tem svetu. Umrli je 15. julija popoldne. Kljub skrbnosti in ljubeznivosti, s katero so ga noč in dan spremljali člani Dela, je umrl sam, v trenutku, ko v njegovi sobi ob njem ni bilo nikogar. Oče je to izvedel v centru Jorge Manrique, kjer je imel meditacijo za svoje hčere. Naslednji dan so ga pokopali v grob, kjer so počivali *stari starši* , gospod José in gospa Dolores; tako so bili vsi trije skupaj, kakor da bi jih združil isti cilj. Na nagrobni kamen so dali vrezati besede iz liturgije: *Vita mutatur, non tollitur* , kot spomin na

to, da smrt ni izguba, marveč sprememba življenja.^[36]___

Oče je že prej v vse centre Dela poslal telegram: ***Isidoro je na svet način umrl včeraj popoldne. Molíte zanj. Mariano.***^[37]

Prav istega dne, 16. julija, je pater Arcadio Larraona, svetovalec Kongregacije za redovnike in priznan kanonist, poslal prefektu kongregacije, kardinalu La Pumi, izjemno odobravajoče mnenje o Opus Dei in o ustreznosti, da se vzpostavi kot *družba* škofijskega prava.^[38] Obravnava je tekla po predpisanih tirih, in ko je bilo poletje mimo, je Kongregacija za redovnike 11. oktobra 1943 podelila *nihil obstat* za škofijsko vzpostavitev Duhovniške družbe svetega Križa.^[39]___

Novico so 18. oktobra z brzojavko sporočili madridskemu škofu. Gospod Leopoldo se je mudil v mestu Vigo in je tudi sam poslal telegram s

čestitkami Jožefmariju, ta pa mu je 20. oktobra odpisal:

Prejel sem vaš telegram. Blagoslovite nas še enkrat in blagoslovite zlasti tega svojega grešnega sina, ki nenehno moli za vas in poljublja vaš pastirski prstan.^[40]

Prežet od veselja je ustanovitelj zazvonil z vsemi zvonovi ter novico razširil ustno in v pismih. Tisti *nihil obstat*, četudi neustrezen, je pomenil priznanje apostolskega dela, cerkvenopravno utrditev strukture in vodenja Opus Dei ter je položil temelje za medškofijsko in papeškopravno ureditev v prihodnosti. Tako je to razložil nekaterim svojim prijateljem:

Pravkar je iz Rima prispel nihil obstat za celotno Delo, tudi za duhovniško zadevo, ki sta ga izdali Kongregacija svetega oficija in Kongregacija za redovnike. S tem ko je Sveti sedež opravil impositio

manuum, smo postali še v polnejši meri udeleženi pri apostolatu in življenju svete matere Cerkve. Roma locuta est ...!

Pomagajte se mi zahvaljevati Gospodu, dragi pater opat, in prosite menihe, naj se mi še oni pridružijo pri tem dejanju zahvale.^[41]

Gospod Baldomero Jiménez Duque pa je od njega prejel takle povzetek: ***Na ta način je rešen tudi problem naših duhovnikov.***^[42]

Cerkvenopravna vzpostavitev Duhovniške družbe sv. Križa je bila izvršena z odlokom *Quindecim abhinc annos*, ki ga je gospod Leopoldo datiral z 8. decembrom 1943. Njegovo besedilo prekipeva od hvale in odseva rahločutno naklonjenost do Dela – kakor da bi se hotel oddolžiti za suhoparnost in strogo uradnost odloka, s katerim je leta 1941 Opus Dei odobril kot *pobožno zvezo*. (Omenili smo že, da je

takrat prišel v navzkrižje z moralno avtoriteto nuncija, in ker ta, kot je sam dejal, ni želel vznemirjati občutljivosti v cerkvenih krogih, se je moral gospod Leopoldo na njegovo prigovarjanje ukloniti ter iz besedila odstraniti okrasje in pohvalne izraze.)^[43]___

»Že od njenih začetkov,« tako je pisalo v odloku, »je to pobožno ustanovo nenehno spremljala božja naklonjenost. To je postalo še posebej očitno zaradi števila in visoke ravni mladih – s celovitimi krepostmi in sijajnimi umskimi sposobnostmi –, ki so zahajali k njenim dejavnostim. In tudi zaradi odličnih sadov, ki jih je to delo vsepovsod obrodilo. Slednjič pa še spričo znamenja nasprotovanja, ki je vselej bilo kakor očiten pečat božjih del.«^[44]___

Te zadnje besede so bile v jasni zvezi z »nasprotovanjem dobrih«.
Jožefmarija se je naglo in odločno

lotil nadaljnjih korakov. Kot že rečeno, je dva dni po izdaji odloka o vzpostavitvi družbe sporočil gospodu škofu, da je bil v njenem okviru osnovan Center za cerkvene študije.

[45] Dne 10. decembra 1943 pa je sledil predlog za imenovanja na vodstvena mesta Duhovniške družbe sv. Križa.

[46]

Ustanovitelj je ukrepal urno in spretno, o čemer priča tudi to, da je bil dopis s predlogom o imenovanjih z dne 10. decembra poslan na papirju z natisnjenim naslovom »Duhovniška družba svetega Križa«, da ga je podpisal kot »predsednik« ter zraven z gumijasto štampljko odtisnil žig v obliki »Societas + Sacerdotalis + Sanctae + Crucis + Praeses«.^[47]

V odgovor na prošnjo je madridski škof 12. decembra uradno sporočil predsedniku Družbe, da so bila predlagana imenovanja potrjena.^[48]

Še isti teden je Jožefmarija škofa obiskal. Ko sta kramljala v knjižnici, je ura odbila enajst zvečer in gospod Leopoldo mu je nepričakovano predlagal, naj obnovi svojo inkorporacijo v Opus Dei. Tedaj, se spominja duhovnik:

... sem pokleknil ter na pamet in v ganjenosti pretrgano izrekel besede, ki so predvidene za dejanje zvestobe v našem Ceremonialu,^[49] v katerih ni govora o zaobljubah niti o prisegah niti o čemerkoli podobnem.

Njemu se je tako kot meni to zdelo povsem naravno, vendar je bilo prvikrat, da je ta častiti, že prileten cerkveni dostojanstvenik prisostvoval inkorporaciji nekoga, ki je vzpostavil neko jedro vernikov za širjenje svetosti in apostolata, ne da bi bila pri tem izrečena kakršnakoli zaobljuba ali prisega.^[50]

↗ Naslednje poglavje

[1] Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 159.

[2] Na praznik Gospodovega spremenjenja, 7. avgusta 1931, mu je Gospod pokazal, da bo zmagoval tako, da ***bo k Sebi pritegnil vse stvari***, ko bo ***križ s Kristusovim naukom povzdignjen na vrh vsake človeške dejavnosti*** (Zapiski, št. 217). V tej sorodni misli o križu znotraj sveta je izražena odrešenjska rodovitnost.

[3] Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 159.

[4] Pismo 24. 10. 1942, št. 66. ***Tedaj***, nadaljuje z razvojem te misli, ***se v večji meri uresniči nadnaravni pomen naše izročitve, ker izkusimo – na duši in telesu – tisto***

daritev, s katero smo svoje življenje izročili Gospodu in ki se dviga k Njemu in odorem suavitatis [kakor prijetna vonjava].

[⁵] Encarnación Ortega Pardo, RHF, T-05074, str. 27.

[⁶] Filozofijo trpljenja je Jožefmarija izražal z nekaterimi načeli, polnimi zdravega razuma:

Kadar je mogoče bolečino odpraviti, jo odpravimo. Trpljenja je že tako v življenju dovolj! Kadar pa je ni mogoče odpraviti, jo darujemo. Bolnikom je treba dati vse, kar potrebujejo. Medtem ko mi lahko shajamo tudi brez najosnovnejših stvari, to za bolnike ne velja (Álvaro del Portillo, PR, str. 968).

[⁷] Pismo iz Madrida patru Maximilianu Canalu OP, EF-440216-1.

[8] Pismo iz Leóna članom Dela v Madridu, EF-400806-1.

[9] Pismo iz Leóna članom Dela v Madridu, EF-400808-1.

[10] Isidorovo pismo Joséju Orlandisu Roviri, 27. 8. 1940, IZL, D-1213, 466.

[11] Pismo iz Segovie članom Dela v Madridu, EF-400823-1.

[12] Pismo iz Segovie članom Dela v Madridu, EF-400827-1.

[13] Monsinjorja Marcelina Olaecheo je želel obiskati zato, da bi preučil dokumente, potrebne za odobritev Dela: ***da bi vam pokazal tiste papirje, o katerih sem vam govoril, in slišal nasvete, ki bi mi jih moj oče-škof hotel dati. Prišel bom, ko mi boste vi rekli, če se vam zdi vredno. Še naprej molíte za nas, zlasti zame, ki na ramenih stalno nosim križ*** (Pismo iz Madrida, EF-400910-1).

[14] V zvezi z boleznijo in smrtjo Isidora Zorzana prim. José Miguel Pero-Sanz, *op. cit.*, str. 297.

[15] Pismo iz Segovie članom Dela v Madridu, EF-420712-1; Pismo iz Segovie Álaru del Portillu in članom Dela v Madridu, EF-421104-2.

[16] José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 39.

Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi – razveselil sem se, ko so mi rekli (Ps 122,1).

[17] Po ustreznih pregledih in na podlagi rentgenskih slik ter številnih analiz so zdravniki potrdili, da je šlo za maligno limfogramulomatozo oziroma Hodgkinovo bolezen. Bolnik je imel kronično vnetje živčnih vozlov, ki je povzročalo vročičnost, visoko temperaturo, izčrpanost, pomanjkanje apetita, postopno hujšanje, izrazito slabokrvnost in vse hujše dušenje. Ganglijske tvorbe so

pritiskale na bronhije in zmanjšale pljučno kapaciteto na četrtno, kar je bil razlog strašnega dušenja in hude utrujenosti (prim. *Gradivo za postopek beatifikacije in kanonizacije božjega služabnika Isidora Zorzana Ledesme, člana Opus Dei*, Madrid 1948).

[18] Javier de Ayala Delgado, *Sum.* 7580; prim. tudi: Francisco Ponz Piedrafita, *Mi encuentro con ...*, *op. cit.*, str. 139; in Eduardo Alastrué Castillo, *Sum.* 5537.

[19] Luis Palos Yranzo, *Sum.* 5568.

[20] Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 75.

[21] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, IX, str. 25.

[22] Prim. Pisma Álvaro del Portillu iz Burgosa, EF-390224-4 in EF-390323-5, iz Madrida, EF-390518-5, ter iz Burjasota, EF-390606-1.

[23] Pismo, EF-410625-1.

[24] Rokopis, napisan v Vitorii,
EF-430228-1.

[25] Prim. *prav tam*.

[26] *Zakonik cerkvenega prava 1917*,
kanon 673. Prim. Amadeo de
Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, str. 120.

[27] *Pismo 14. 2. 1944*, št. 12.

[28] Kanon št. 673 *Zakonika* iz leta
1917 določa, da *družba skupnega*
življenja brez zaobljub »pravzaprav
ni red«. Te družbe so se pojavile v 17.
stoletju zaradi apostolskih ciljev:
zaradi skrbi za revne ali bolnike,
zaradi duhovniške oskrbe itd. Četudi
njihovi člani niso delali javnih
zaobljub, pa je njihovo skupno
življenje bilo podobno življenju
redovnikov. Zato je spričo tveganja,
da bi novo Družbo, odobreno kot
družba skupnega življenja brez
zaobljub, pomešali s kakšnim redom

ali redovno kongregacijo, ustanovitelj k normativnim besedilom dodal pojasnila (*Lineamenta*, št. 1; *Constitutiones*, št. 1), da bi na poseben način poudaril sekularnost. To skupnost življenja je treba tolmačiti v širšem pomenu besede; se pravi, da ***se nanaša samo na duha in na njej lastno pravno ureditev, nikoli pa na fizično življenje pod isto streho*** (*Pismo 14. 2. 1944*, št. 12).

^[29] Z uporabljenim pravnim pristopom pride to tega, da pastoralna stvarnost Opus Dei – ***preostali člani laiki, ki sestavljajo Duhovniški družbi svetega Križa pripadajoče, z njo združeno in neločljivo povezano delo*** – postane nekako popačena v svoji podobi in obsegu; vendar so člani Opus Dei še naprej običajni verniki in s tega vidika ohranjajo »pristnost« Opus Dei. Prim. *Pismo 14. 2. 1944*, št. 12.

Kljub temu da je Družba res sestavljena iz »majhnega jedra« duhovnikov in laikov Dela, pa se s pravnega gledišča zdi, kakor da bi bil Opus Dei absorbiran v Duhovniško družbo sv. Križa. Tako je na primer v odloku madridskega škofa, s katerim je bila 25. 1. 1944 potrjena konstitucija Duhovniške družbe sv. Križa, zapisano: »Ta konstitucija ureja naravo, cilje, dejavnosti, asketsko prakso in življenje Družbe ter njenega specifičnega apostolskega orodja, imenovanega Opus Dei« (prim. Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *ob. cit.*, *Apéndice Documental 18*, str. 529).

^[30] Prim. José Orlandis Rovira, *Memorias de Roma en guerra (1942–1945)*, Madrid 1992, str. 41 sl.

^[31] Pismo iz Madrida članoma Dela v Rimu, EF-430510-1.

^[32] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 552. Prim. tudi José Orlandis Rovira,

Memorias ..., op. cit., 14. pog.: *Una página de historia del Opus Dei*, str. 65–69.

Le nekaj dni pred tem, 21. maja, je Franciscu Botelli, ki se je nekaj mesecev mudil v Italiji, uspelo priti na zasebno avdienco pri Piju XII. Papež je povprašal po očetu in se pozanimal za Delo, pa tudi za zadevo v zvezi z »nasprotovanjem dobrih«. Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, X, str. 16.

O tistem jutru 4. junija, ko je bila avdienta, pripoveduje José Orlandis več anekdot. Ko sta se z Álvaroom del Portillem odpravila iz stanovanja, nista našla nobenega taksija in sta se morala peljati s tramvajem, da ne bi prišla prepozno v Vatikan. Álvaro je bil oblečen v imenitno uniformo, kakršne so takrat imeli gradbeni inženirji, in na stojišču je neki gospod vzkliknil: To je nemogoče; tako mlad, pa je že admiral.

Ko sta prišla do bronastih vrat in so švicarski gardisti zagledali imenitno in njim neznano uniformo, se je zaslišal ukaz: Četa, mirno! In Álvaro je izvršil pregled garde ter se odpravil v dvorano za avdience. Prim. José Orlandis Rovira, *Memorias ...*, *op. cit.*, str. 67–68.

[33] Med dostojanstveniki, ki jih je obiskal Álvaro del Portillo, so bili še: msgr. Montini, namestnik v državnem tajništvu; msgr. Ruffini; kardinal Pizzardo, prefekt za semenišča in univerze; kardinal Tedeschini; kardinal Vidal y Barraquer; patra Larraona in Montoto, klaretinca; benediktinski pater Albareda, direktor Vatikanske knjižnice; nekaj patrov dominikancev, Suárez, Canal idr. Prim. José Orlandis Rovira, *Memorias ...*, *op. cit.*, str. 68.

[34] Prim. Pismo iz Madrida škofu Leopoldu Eiju y Garayu, EF-430613-1;

in Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 9*, str. 516–520. V zvezi s cerkvenopravnim postopkom za škofijsko vzpostavitev Duhovniške družbe sv. Križa: prim. *prav tam*, str. 122 sl.

[35] Pismo iz Madrida članom Dela v Rimu, EF-430725-1.

[36] Prim. María Dolores Fisac Serna, RHF, T-04956, str. 16; in Eduardo Alastrué Castillo, *Sum.* 5546.

[37] Telegram iz Madrida, poslan Antoniu Huerti Ferrerju, EF-430716-1. Postopek za beatifikacijo Isidora Zorzana, čigar sluh svetosti je bil zelo razširjen, se je začel 11. oktobra 1948 v Madridu. Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, *Sum.* 5797.

[38] Prim. AGP, Pravni oddelek III/15015.

[39] Prim. Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 13*, str. 525. Pred tem je bilo obvezno treba pridobiti *nihil obstat* od Kongregacije svetega oficija; pridobitev le-tega je bila sporočena na Kongregacijo za redovnike 29. 9. 1943; prim. *prav tam*, *Apéndice Documental 12*, str. 524.

V zvezi z 11. oktobrom 1943, ko je bil podeljen *nihil obstat*, ni pa še prišla novica v Madrid, navaja msgr. Álvaro del Portillo drobno anekdoto. Ko je bil tistega dne z ustanoviteljem, mu je dejal:

– Oče, jutri boste gotovo veseli, saj je god Pilarske Marije. Oče pa mu je odvrnil:

– ***Vedno sem vesel, še posebej ob Marijinih praznikih. Vendar imam med njenimi prazniki najraje današnjega, ker obhajamo njeno materinstvo*** (Álvaro del Portillo, PR, str. 712). Po takratnem liturgičnem

koledarju je bil 11. oktober praznik Marije, Božje Matere.

[40] Pismo iz Madrida, EF-431020-1.

[41] Pismo iz Madrida montseraškemu opatu koadjutorju Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, EF-431029-1.

Impositio manuum – polaganje rok.
Roma locuta est – Rim je spregovoril.

Silno dobre volje je bil Jožefmarija, saj v pismu montseraškemu opatu dodaja: ***Še vedno ni prispel »bencin«, ki mi ga naznanjate. Zagotavljam vam, da bo sprejet z veseljem ... in da se bo veselje ob poživljajoči kapljici še okrepilo.*** Z besedo »bencin« misli na nekaj steklenic žganja »Arome z Montserrata«, za katere mu je pater Escarré sporočil, da mu jih bo poslal. Čez čas mu znova piše: ***Prejeli smo steklenice z Aromami in izkazana jim je bila dolžna čast – na veliko***

veselje pokuševalcev (Pismo iz Sevilje, EF-431217-1).

[42] Pismo iz Madrida, EF-431203-2.

[43] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 553.

[44] Odlok o cerkvenopravni vzpostavitvi Duhovniške družbe sv. Križa, 8. 12. 1943, v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 14*, str. 526–527.

[45] Prim. RHF, D-15140.

[46] V Jožefmarijevem dopisu je bilo izpostavljeno, da skladno z *lineamenta Constitutionum* ključne naloge v Družbi izvršuje predsednik ob posvetovanju s svetom; ker pa ta organ še ni obstajal, je to prepustil prvemu in naravnemu nadrejenemu, ki je bil gospod škof.

Predlagana imenovanja so bila naslednja: »Generalni tajnik: Álvaro

del Portillo y Diez de Sollano;
podtajnik dela sv. Mihaela: José Luis
Múzquiz de Miguel; podtajnik dela
sv. Gabriela: José María Hernández
Garnica; podtajnik dela sv. Rafaela:
Pedro Casciaro Ramírez; generalni
upravitelj: Ricardo Fernández
Vallespín« (prim. RHF, D-15138).

[47] *Prav tam.*

[48] Prim. RHF, D-15139.

[49] Obrazec za dejanje *zvestobe*: prim.
Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*,
Apéndice Documental 16, str. 528.

[50] *Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966*, št.
87.

V dokumentu *nihil obstat* oziroma v
dovoljenju za škofijsko vzpostavitev
Družbe je Kongregacija za redovnike
določila, da mora predsednik potrditi
svojo vseživljenjsko zvestobo vpričo
škofa ter da je temu podeljena oblast
podajati odobritve in spreglede glede

odstopanja od inkorporacije (prim. Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental 13*, str. 525).

V obvestilu o vzpostavitvi Duhovniške družbe sv. Križa, ki ga ordinarij Škofije Madrid - Alcalá 19. 12. 1943 pošlje na Kongregacijo za redovnike, je zapisano: *Moderator nuper erectae Societatis Sacerdotalis Sanctae Crucis coram me perpetuam emisit fidelitatem (prav tam, Apéndice documental 17, str. 528).*

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/5-isidorova-smrt-nihil-
obstat-svetega-sedeza/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-isidorova-smrt-nihil-obstat-svetega-sedeza/) (4. Apr. 2025)